

Sygn. akt II K 1281/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniach 14.11.2013 r., 12.12. 2013 r. i 13.01.2014 r.

s p r a w y :

M. J.

syna A. i T. zd. K.

urodzonego w dniu (...) w K.

S. K.

Syna R. i M. zd. M.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 1 marca 2013 roku w J. na terenie placu spacerowego Aresztu Śledczego, działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim dokonaniu pobicia D. M. (1) i spowodowaniu u niego obrażeń ciała w postaci obrzęku okolicy policzka prawego oraz otarcia naskórka wargi górnej po stronie lewej, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia jego butów o wartości nie mniejszej niż 100 PLN, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

a ponadto S. K. o to, że:

2. w dniu 06 sierpnia 2013 roku około godziny 20:00 w J. na skrzyżowaniu ulicy (...), po uprzednim groźeniu M. S. (1) słownym użyciem noża, jednakże bez faktycznego użycia tegoż narzędzia, oraz pozbawieniem życia dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki i (...) o wartości 2.760,99 złotych, czym działał na szkodę M. S. (1) i E. S.,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk,

3. w dniu 06 sierpnia 2013 roku około godziny 21:00 w J. na ulicy (...), po uprzednim groźeniu M. M. (1) pobiciem lub pozbawieniem życia oraz popchnięciu go, wyrwał trzymany w ręce przez pokrzywdzonego telefon komórkowego marki S. (...) o wartości 300 złotych i dokonał jego zaboru celem przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. M. (1) i D. M. (2),

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk,

4. w przedziale czasowym od 07 do 29 lipca 2013 roku w J.(...), po uprzednim wyłamaniu drzwi do mieszkania dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: lodówki marki P.o wartości 300 PLN, kuchenki gazowo-elektrycznej A.o wartości 300 PLN, kompletu mebli kuchennych o wartości 500 PLN, bojlera 30 I o wartości 270 PLN, dwóch par nowych wewnętrznych drzwi koloru jasnego o wartości 200 PLN łącznie, przewodów miedzianych o wartości 450 PLN, żyrandola szklanego, szafki łazienkowej C.o wartości 150 PLN, innych drobnych przedmiotów: piły elektrycznej, narzędzi (młotek, kombinerki, śrubokręty, pędzle, szpachla, klucze płaskie w ilości 5 sztuk, w tym jeden o wartości 300 PLN), karnisza, rolet, przedłużacza sieciowego, suszarki do włosów, małego radia kuchennego, stolika małego z (...), domofonu wewnętrznego), kołdry wraz z poszwą i poduszką wraz z poszewką, koca, narzuty, grzejnika elektrycznego marki (...), czajnika elektrycznego bezprzewodowego marki R., miski bambusowej w kolorze turkusowym, dwóch małych koszyczków wiklinowych, jednego dzwonka bambusowego, jednej serwety na ławę, czajnika do wody marki F., dwóch tacek wiklinowych, plastikowej skrzynki na narzędzia malarskie, jednej tacki plastikowej, jednego garnka metalowego, jednej tarki metalowej do warzyw, składanego koszyka na bieliznę z materiału - przedmioty o łącznej wartości 450 PLN, czym działał na szkodę J. A. (1) i A. A. (2),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk,

5. w dniu 04 sierpnia 2013 roku w J.woj. (...) wykorzystując fakt pozostawienia uchylonego okna mieszkania numer (...) usytuowanego na parterze posesji mieszkania przy ulicy (...), przedostał się do wnętrza jednego z pomieszczeń, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia monitora LCD firmy L. 21 cali o wartości 500 PLN, karty pamięci mikro SD o wartości 40 PLN, 5 sztuk pendrivów (jeden z kartą pamięci) o łącznej wartości 300 PLN, telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 400 PLN należących do D. S., modemu USB do internetu z sieci P.z kartą telefoniczną, należące do J. E.o wartości 110 PLN oraz usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia komputera o wartości 200 PLN i głośników o wartości 100 PLN należących do D. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie go przez domownika, czym działał na szkodę D. S.i J. E.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk i art. 13 par. 1 kk w zw. z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk,

6. w przedziale czasowym od 27 maja do 02 sierpnia 2013 roku w J.przy ulicy (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego męskiego z ramą o wartości 600 złotych, jednego roweru dziecięcego o wartości 50 złotych, komputera stacjonarnego z monitorem LED wraz z klawiaturą o wartości około 200 złotych, 3 zegarków męskich na rękę: marki S.o wartości 500 złotych, P. o wartości 80 złotych, i trzeci zegarek o wartości 20 złotych, kuchenki mikrofalowej o wartości 100 złotych, modemu internetowego wraz z zasilaczem, płytą CD ze sterownikami, kablem USB, kablem sieciowym (...) o łącznej wartości 150 PLN, należących do Telewizji (...), prowadzonej przez A. J.z siedzibą w J., czym działał na szkodę R. K. (1), M. K., A. J.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

7. w dniu 28 lipca 2013 roku w J.przy ulicy (...) kierował groźby karalne wobec swojego ojca R. K. (1) grożąc mu zabiciem jego, rodziny oraz spaleniem mieszkania, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk,

8. w dniach 3-6 czerwca 2013 roku w J.przy ulicy (...) kierował groźby karalne pozbawienia życia oraz spalenia mieszkania wobec swojej matki M. K., przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

9. w dniach 5-7 sierpnia 2013 roku w J.przy ulicy (...) kierował groźby karalne pozbawienia życia oraz spalenia mieszkania wobec swojej matki M. K., przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

I. Uznaje oskarżonych **M. J.** i **S. K.** za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierza każdemu z nich karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Uznaje oskarżonego **S. K.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 kk, przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. Uznaje oskarżonego **S. K.** za winnego tego, że w okresie między dniem 07 a 29 lipca 2013 roku w J. przy Pl. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim wyłamaniu drzwi do mieszkania dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: lodówkę marki P., kuchenkę gazowo-elektryczną A., komplet mebli kuchennych, bojler 30 l, dwie pary nowych wewnętrznych drzwi koloru jasnego, przewody miedziane, żyrandol szklany, szafkę łazienkową C., piłę elektryczną, drobne narzędzia, karnisz, rolety, przedłużacz sieciowy, suszarkę do włosów, małe radio kuchenne, stolik mały z (...), domofon wewnętrzny, koldrę wraz z poszwą i poduszką wraz z poszewką, koc, narzutę, grzejnik elektryczny marki (...), czajnik elektryczny bezprzewodowy marki R., miskę bambusową w kolorze turkusowym, dwa małe koszyczki wiklinowe, dzwonek bambusowy, serwetę na ławę, czajnik do wody marki F., dwie tacki wiklinowe, plastikową skrzynkę na narzędzia malarskie, tackę plastikową, garnek metalowy, tarkę metalową do warzyw, składany koszyk na bieliznę z materiału o łącznej wartości 3.000 złotych, czym działał na szkodę J. A. (2) i A. A. (3), tj. występku w z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. Uznaje oskarżonego **S. K.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 5 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w pkt 6 części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, iż czynu tego dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz przyjmując, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uniewinnia oskarżonego **S. K.** od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt 7, 8 i 9 części wstępnej wyroku, stanowiących przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

VI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **S. K.** w pkt I, II, III i IV części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **S. K.** kary łącznej pozbawienia wolności zalicza temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 sierpnia 2013 roku do dnia 20 stycznia 2014 roku;

VIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **advokata I. G.** kwotę 1092,24 złote, w tym kwotę 204,24 złote tytułem podatku VAT oraz na rzecz **advokata Ł. J.** kwotę 723,24 złote, w tym kwotę 135,24 złotych tytułem podatku VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych **S. K.** i **M. J.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 1 marca 2013 roku oskarżeni S. K. i M. J. oraz pokrzywdzony D. M. (1) przebywali jako tymczasowo aresztowani w Areszcie Śledczym w J.. Około godziny 15.20 S. K., M. J. i D. M. (1) wraz z innymi osadzonymi przebywali na placu spacerowym Aresztu Śledczego, uczestnicząc w spacerze. W czasie tego spaceru S. K. i M. J. powzięli zamiar zaboru w celu przywłaszczenia butów należących do D. M. (1), marki N.o wartości 100 złotych. W celu realizacji tego zamiaru S. K. zażądał do D. M. (1) wydania butów. D. M. (1) odmówił spełnienia tego żądania. Wówczas S. K. zaatakował D. M. (1), uderzając go. W tym samym czasie do S. K. dołączył M. J. i obaj oskarżeni zaczęli jednocześnie uderzać rękami i kopać nogami D. M. (1). D. M. (1) początkowo tylko cofał się przed napastnikami, a później broniąc się także ich atakował. Następnie na plac spacerowy wszedł funkcjonariusz służby więziennej D. M. (3), który polecił uczestnikom tego zajścia, aby się uspokoili, po czym wyprowadził z placu D. M. (1).

dowód: częściowo zeznania świadka D. M. (1) k. 142-143, 187, 225-226, 663, zeznania świadka D. M. (3) k. 152-153, 586-587, zeznania świadka P. K. k. 155-156, 554-555, zeznania świadka M. S. (2) k. 168-169, 556, zeznania świadka P. H. k. 173-174, 587, zeznania świadka M. P. k. 175-176, zeznania świadka B. S. k. 178-179, 662, zeznania świadka P. P. k. 182-183, 556, sprawozdanie z czynności wyjaśniających wraz z załącznikami k. 110-138, nagranie z monitoringu k. 159, protokół oględzin nagrania z monitoringu k. 390-391,

W następstwie pobicia przez S. K. i M. J. D. M. (1) doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku okolicy policzka prawego oraz otarcia naskórka wargi górnej po stronie lewej, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu.

dowód: opinia sądowo – lekarska k. 206-207,

W toku postępowania ustalono również, iż w dniu 06 sierpnia 2013 roku około godziny 20:00 M. S. (1) szedł ulicą (...) w J., w kierunku ulicy (...). Na skrzyżowaniu ulic (...) do M. S. (1) podszedł S. K. i zapytał o możliwość zadzwonienia z telefonu pokrzywdzonego. M. S. (1) odmówił oskarżonemu udostępnienia telefonu. Wówczas S. K. zaczął grozić M. S. (1) użyciem noża i pozbawieniem go życia, trzymając przy tym rękę w kieszeni spodni i zażądał wydania telefonu. M. S. (1) obawiając się oskarżonego wydał S. K. telefon komórkowy marki i (...). S. K. zabrał ten telefon i oddalił się z miejsca zdarzenia. Wymieniony telefon stanowił własność matki M. E. S.. Jego wartość została ustalona na kwotę 2.760,99 złotych.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 99, 402, 551, zeznania świadka E. S. k. 25, 332-333, 586, zeznania świadka M. S. (1) k. 31, 661, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 28-29, protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną k. 37-42,

W tym samym dniu, tj. 06 sierpnia 2013 roku, około godziny 21:00 M. M. (1) wracał do swojego domu. Kiedy pokrzywdzony szedł ulicą (...) w J., podszedł do niego S. K. i poprosił o możliwość zadzwonienia z telefonu pokrzywdzonego. M. M. (1) odmówił prośbie oskarżonego. Wówczas S. K. zaczął grozić M. M. (1) pobiciem lub pozbawieniem życia, a następnie popchnął go i wyrwał trzymany w ręce przez pokrzywdzonego telefon komórkowy marki S. (...), dokonując jego zaboru celem przywłaszczenia. Zabranego pokrzywdzonemu telefon S. K. przekazał swojemu koledze W. L., ten natomiast zwrócił go policji. Skradziony telefon stanowił własność matki M. M. (1), D. M. (2), zaś jego wartość wynosiła 300 złotych. Został on odzyskany przez pokrzywdzoną.

dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 99, 402, 551, zeznania świadka M. M. (1) k. 3-6, 553, zeznania świadka D. M. (2) k. 8-9, 325-326, 552-553, zeznania świadka A. Z. k. 11-12, 301-302, zeznania świadka W. L. k. 48, zeznania świadka P. B. k. 406-407, protokół oględzin miejsca rozboju k. 19-22, protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną k. 37-42, protokół zatrzymania rzeczy k. 45-47, protokół okazania rzeczy k. 241, pokwitowanie k. 242, wycena k. 392.

W toku postępowania ustalono także, iż w okresie od dnia 07 do dnia 29 lipca 2013 roku S. K. wyłamał drzwi do mieszkania położonego w J. przy Placu (...), po czym kilkakrotnie wchodząc do jego wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia: lodówkę marki P., Kuchenkę gazowo-elektryczną A., komplet mebli kuchennych, bojler 30 l, dwie

pary nowych wewnętrznych drzwi koloru jasnego, przewody miedziane, żyrandol szklany, szafkę łazienkową C., piłę elektryczną, drobne narzędzia, karnisz, rolety, przedłużacz sieciowy, suszarkę do włosów, małe radio kuchenne, stolik mały z (...), domofon wewnętrzny, kołdrę wraz z poszwą i poduszką wraz z poszewką, koc, narzutę, grzejnik elektryczny marki (...), czajnik elektryczny bezprzewodowy marki R., miskę bambusową w kolorze turkusowym, dwa małe koszyczki wiklinowe, dzwonek bambusowy, serwetę na ławę, czajnik do wody marki F., dwie tacki wiklinowe, plastikową skrzynkę na narzędzia malarskie, tackę plastikową, garnek metalowy, tarkę metalową do warzyw, składany koszyk na bieliznę z materiału, które to przedmioty stanowiły własność J. A. (2) i A. A. (3). Łączna wartość wszystkich skradzionych przedmiotów została ustalona na kwotę 3.000 złotych. Część skradzionych przez oskarżonego przedmiotów została odnaleziona w mieszkaniu, w którym zamieszkiwał S. K., w J. przy ul. (...). Rzeczy te zostały zwrócone pokrzywdzonym.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 99, 402, 551, zeznania świadka J. A. (2) k.70-72, 303-305, 551-552, protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną k.37-42, protokół oględzin miejsca kradzieży z włamaniem k. 73-74d, dokumentacja fotograficzna k.79, protokół zatrzymania rzeczy k.81-83c, pokwitowanie k.84, faktury k. 370-379, protokół oględzin rzeczy odzyskanych wraz z dokumentacją fotograficzną k.410-418, dokumentacja fotograficzna k.531-534.

W czasie postępowania ustalono również, iż w dniu 04 sierpnia 2013 roku S. K., wykorzystując fakt pozostawienia uchylonego okna w mieszkaniu numer (...), usytuowanym na parterze posesji przy ulicy (...)w J., przedostał się do wnętrza jednego z pomieszczeń, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia monitora LCD firmy (...)cali o wartości 500 złotych, karty pamięci mikro SD o wartości 40 złotych, 5 sztuk pendrivów (jeden z kartą pamięci) o łącznej wartości 300 złotych, telefonu komórkowego marki S. (...)o wartości 400 złotych, należących do D. S. oraz modemu USB do internetu z sieci P.z kartą telefoniczną, należącego do J. E., o wartości 110 złotych. Ponadto S. K.usiłował także dokonać zaboru w celu przywłaszczenia komputera o wartości 200 złotych i głośników o wartości 100 złotych należących do D. S., odłączając te przedmioty, wkładając do torby i przygotowując je w ten sposób do zaboru z mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie go przez matkę D. S.– K. D..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 99, 402, 551, zeznania świadka D. S. k.55-56, 337-338, 408, 553-554, zeznania świadka K. D. k.60-61,260-261,555, zeznania świadka J. E. k.345-346, 553, protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną k.37-42, protokół zatrzymania rzeczy k.279-280, aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k.347-349.

Podczas prowadzonego postępowania ustalono też, iż S. K.w przedziale czasowym od dnia 27 maja do dnia 02 sierpnia 2013 roku w J.przy ulicy (...), działając czynem ciągłym, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego męskiego z ramą o wartości 600 złotych, jednego roweru dziecięcego o wartości 50 złotych, komputera stacjonarnego z monitorem LED wraz z klawiaturą o wartości około 200 złotych, 3 zegarków męskich na rękę: marki (...)o wartości 500 złotych, PERFEKT o wartości 80 złotych i trzeci zegarek o wartości 20 złotych, kuchenki mikrofalowej o wartości 100 złotych, które to przedmioty stanowiły własność jego rodziców – M.i R. K. (1)oraz znajdującego się w tym mieszkaniu modemu internetowego wraz z zasilaczem, płytą CD ze sterownikami, kablem USB, kablem sieciowym (...)o łącznej wartości 150 złotych, należących do Telewizji (...), prowadzonej przez A. J.z siedzibą w J..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 99, 402, 551 , zeznania świadka A. J. k. 431-432, 587, protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną k.37-42.

Oskarżony **M. J.** był karany sędownie wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 25 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt III K 75/12, zmienionym na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt II AKa 199/13 za czyn z art. 148 § 2 k.k. na karę 13 lat pozbawienia wolności.

Oskarżony ma 20 lat, jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, przebywa w Areszcie Śledczym w J. odbywając karę pozbawienia wolności.

Oskarżony jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. J. k.229-230, 550, wywiad środowiskowy k.223-224, dane o karalności k.528-529, odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 25.02.2013 r. sygn. akt III K 75/12 k.236-238, odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10.07.2013 r. sygn. akt II AKa 199/13 k.239.

Oskarżony **S. K.** był karany sądownie wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 97/13, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Oskarżony ma 18 lat, jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, przed tymczasowym aresztowaniem pozostawał na utrzymaniu rodziców, aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym w W. jako tymczasowo aresztowany.

Oskarżony jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo. W chwili popełnienia czynu oskarżony nie miał zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, mógł brać udział w prowadzonym postępowaniu.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 402, 550, wywiad środowiskowy k.210-213, opinia sądowo – psychiatryczna k.318-319, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22.05.2013 r. sygn. akt II K 97/13 k.477-478, dane o karalności k.525- 527.

Oskarżony **M. J.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, takiego jaki został opisany w zarzucie i wyjaśnił, iż dokonał go sam, przy czym nie pamięta co robił S. K..

Słuchany w toku rozprawy oskarżony także przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Po odczytaniu wyjaśnień złożonych w toku śledztwa M. J. wyjaśnił, iż nie chciał zabrać butów. Odpowiadając na pytania obrońcy M. J. oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, iż zobaczył jak kolega bije się z M.. Kazał M. odejść, ale oni dalej się bili. Wówczas wkroczył, wziął M. za bluzę i chciał go uspokoić. M. J. zaprzeczył, aby podczas zdarzenia on, bądź S. K. mówili do M. o butach.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. J. k 229-231,550-551,

Oskarżony **S. K.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, za wyjątkiem przestępstwa usiłowania rozboju na szkodę D. M. (1).

Odnosnie przestępstwa rozboju na osobie M. S. (1) S. K. wyjaśnił, że podszedł do pokrzywdzonego i zażądał od niego telefonu. Kiedy pokrzywdzony nie chciał go wydać, to pogroził mu i ten oddał mu telefon. Następnie sprzedał ten telefon za kwotę 100 złotych nieznanemu mężczyźnie.

W zakresie przestępstwa rozboju na szkodę M. M. (1) oskarżony wyjaśnił, iż poprosił pokrzywdzonego, aby dał mu zadzwonić i ten dał mu telefon. Oskarżony podał też, iż pytał pokrzywdzonego czy ma pieniądze, lecz ten odpowiedział, że nie ma. S. K. przyznał, iż groził temu pokrzywdzonemu, a także popchnął go. Zabraną pokrzywdzonemu telefon przekazał swojemu koledze.

S. K. przyznał też, iż dokonał włamania do mieszkania położonego w J. przy Placu (...), w którym nikt nie mieszkał i wyniósł z niego lodówkę, kuchenkę, meble kuchenne, bojler, dwie pary wewnętrznych drzwi, kable, żyrandol i jakies inne drobne rzeczy, które następnie sprzedał nieznanym mu osobom.

Oskarżony potwierdził też, iż wszedł przez otwarte okno do mieszkania przy ul. (...) w J. i stamtąd wyniósł monitor płaski, pendrive i telefony, które były zepsute, a także kartę pamięci, modem USB. Podał, iż sprzedał te rzeczy za 50 zł i za te pieniądze kupił jedzenie.

S. K. przyznał się również do popełnienia występku kradzieży na szkodę swoich rodziców wyjaśniając, iż kradł różne rzeczy z domu, takie jak rowery, komputer stacjonarny z monitorem, zegarki męskie, kuchenkę. Rzeczy te sprzedawał różnym osobom. Oskarżony podał, iż zobowiązał się wobec swoich rodziców, że odda im skradzione rzeczy lub zrekompensuje straty, a oni wyrazili na to zgodę.

Odnosnie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia S. K. przyznał się do pobicia D. M. (1), zaprzeczając, aby chciał mu zabrać buty. Oskarżony wyjaśnił, iż sam bił D. M. (1), przy czym nie wie, co w tym czasie robił M. J.

Słuchany w postępowaniu sądowym S. K. podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia odmawiając jednocześnie składania wyjaśnień.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. k. 34-35, 95-97, 99, 402, 551, 663.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonych M. J. i S. K. w zakresie przypisanych im w wyroku czynów. Fakt dopuszczenia się przez oskarżonych tychże występku wynika przede wszystkim z zeznań pokrzywdzonych M. S. (1), E. S., M. M. (1), D. M. (2), J. A. (2), D. S., J. E., A. J., świadków: P. K., B. S., M. S. (2), P. P., D. M. (3), K. D., nagrania z kamery zainstalowanej na placu spacerowym Aresztu Śledczego, dokumentów z prowadzonego na terenie Aresztu Śledczego postępowania wyjaśniającego, protokołu wizji lokalnej, protokołów zatrzymania rzeczy, protokołu oględzin miejsca kradzieży z włamaniem, protokołu okazania rzeczy, a także częściowo z wyjaśnień samych oskarżonych.

Analizując wyjaśnienia złożone przez obu oskarżonych w zakresie zarzucanego im przestępstwa popełnionego na szkodę D. M. (1) Sąd uznał je za nieprawdziwe, w tych fragmentach, w których wymienieni zaprzeczyli, aby żądali od pokrzywdzonego wydania butów. Obaj oskarżeni w istocie przyznali się jedynie do pobicia D. M. (1), przy czym M. J. w toku rozprawy stwierdził, że chciał tylko uspokoić pokrzywdzonego. W ocenie Sądu przedstawiona przez oskarżonych taka wersja zdarzenia jest nieprawdziwa. Przede wszystkim podkreślić należy, iż z zabezpieczonego w toku postępowania dowodu z monitoringu ewidentnie i bez żadnych wątpliwości wynika, iż to oskarżeni zainicjowali zdarzenie i byli stroną atakującą. Obaj oskarżeni prawie jednocześnie podeszli do spacerującego spokojnie D. M. (1) i zaczęli go uderzać, co potwierdza zapis z kamery. Wprawdzie pokrzywdzony D. M. (1) w trakcie tego zajścia także zadawał ciosy oskarżonym, to jednak na podstawie całości zapisu nie sposób uznać, aby to on był napastnikiem, zaś M. J. musiał go „uspokajać”. Pokrzywdzony był przecież uderzany przez dwóch oskarżonych i trudno w takiej sytuacji żądać, aby stał biernie i pozwalał się bić. Wprawdzie zapis z kamery obejmuje tylko sam obraz, bez dźwięku, niemniej jednak w żaden sposób nie pomniejsza to znaczenia tego dowodu. Zapis z kamery jest, zdaniem Sądu, w pełni wiarygodnym obiektywnym dowodem, pozwalającym poczynić ustalenia dotyczące zachowania wszystkich uczestników zajścia. Wyjaśnieniom oskarżonych przeczą też w pełni wiarygodne zeznania świadków P. K., B. S., M. S. (2) i P. P.. P. K. i B. S. stanowczo potwierdzili, iż sam pokrzywdzony w czasie prowadzenia przez nich czynności wyjaśniających wskazał, że S. K. żądał od niego wydania butów. Pokrzywdzony przedstawiając zdarzenie nie podał nazwiska tego oskarżonego, jednakże w taki sposób opisał sprawcę, iż świadkowie nie mieli żadnych wątpliwości, iż chodzi właśnie o S. K.. O żądaniu oddania butów zeznał też M. S. (2), który uczestniczył tego dnia w spacerze. Wymieniony stanowczo podał, iż słyszał jak jeden ze sprawców wypowiedział do D. M. (1) słowa „ściągnij buty”. Podobne słowa słyszał też kolejny świadek P. P.. W ocenie Sądu zarówno relacje funkcjonariuszy służby więziennej P. K. i B. S., jak też M. S. (2) i P. P., uczestniczących w spacerze jako osoby osadzone, nie budzą żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności. Przedstawiona powyżej ocena dowodów z nagrania monitoringu oraz dowodów z zeznań w/w świadków przeczy natomiast prawdziwości wyjaśnień złożonych przez obu oskarżonych w odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę D. M. (1). Takiej oceny Sądu nie zmienia okoliczność, iż obaj oskarżeni mają inny rozmiar buta, aniżeli pokrzywdzony D. M. (1). Oskarżeni mogli bowiem sprzedać te buty i uzyskać w ten sposób bądź to środki pieniężne, bądź inne przedmioty. Zresztą między oskarżonym S. K. a pokrzywdzonym D. M. (1) nie ma szczególnie dużej różnicy w rozmiarach obuwia, co mogło wywołać u tego oskarżonego przekonanie, że buty D. M. (1)

będą pasowały na jego stopy. Takiej oceny wyjaśnień oskarżonych nie zmieniają także zeznania złożone przez samego pokrzywdzonego D. M. (1), który wprawdzie potwierdził, że został zaatakowany przez obu oskarżonych, zaprzeczył natomiast temu, aby sprawcy żądali od niego wydania butów. Temu ostatniemu fragmentowi zeznań pokrzywdzonego Sąd nie dał wiary. Przeczą mu bowiem przedstawione wyżej zeznania świadków P. K., B. S., M. S. (2) i P. P.. Podkreślić w tym miejscu należy, iż jak wynika z zeznań P. K. i B. S. oraz dokumentów z prowadzonego na terenie Aresztu Śledczego postępowania wyjaśniającego pokrzywdzony od początku minimalizował zajście, odmawiając napisania stosownego oświadczenia. Także w czasie przesłuchania w Prokuraturze Rejonowej w Jeleniej Górze D. M. (1) nie chciał o tym zdarzeniu zeznawać, twierdząc, że nie ma pretensji do sprawców, nie żąda ich ścigania i nie chce, aby ponieśli odpowiedzialność karną. W ocenie Sądu D. M. (1) składając takie zeznania kierował się swoistą solidarnością ze współosadzonymi sprawcami, dlatego też jego zeznania w tym zakresie nie zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności.

Nie budzą natomiast wątpliwości co do ich wiarygodności zeznania pozostałych świadków funkcjonariuszy służby więziennej D. M. (3), P. H. i M. P., albowiem znajdują one potwierdzenie w zebranym w sprawie i ocenionym powyżej materiale dowodowym.

Sąd nie poczynił ustaleń dotyczących przyczyn zajścia na terenie placu spacerowego Aresztu Śledczego w oparciu o zeznania T. M. i A. G., gdyż świadkowie ci podali, iż nie posiadają takiej wiedzy, przy czym brak jest podstaw do kwestionowania zeznań tych świadków. Niewątpliwie prawdziwe zeznania złożył T. M. opisując buty należące do pokrzywdzonego D. M. (1).

Sąd przyznał walor pełnej wiarygodności opinii sądowo – lekarskiej, sporządzonej przez biegłego dr nauk medycznych specjalistę chirurga A. B.. Zdaniem Sądu opinia powyższa jest miarodajna, pełna, spójna i wyczerpująca, została sporządzona w sposób profesjonalny, jasny, wewnętrznie niesprzeczny oraz naukowo i logicznie uzasadniony. Dokonane przez biegłego oceny oraz wyprowadzone wnioski są, w ocenie Sądu, zgodne z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniami wiedzy, jak również uzasadnione w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego. Biegły ten ocenił, iż obrażenia ciała jakich doznał pokrzywdzony naruszyły czynności narządów na okres poniżej siedmiu dni, a nadto, że mogły one powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego.

Analizując natomiast wyjaśnienia S. K. złożone przez niego w części dotyczącej pozostałych przypisanych mu wyrokami czynów Sąd uznał je za wiarygodne, poza tym fragmentem, w którym stwierdził, iż pokrzywdzony M. M. (1) sam oddał mu telefon. Tej ostatniej okoliczności zaprzeczył bowiem pokrzywdzony M. M. (1), podając w swoich zeznaniach, iż S. K. wyrwał mu telefon z ręki. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w dowodach z zeznań pokrzywdzonych M. S. (1), E. S., M. M. (1), D. M. (2), J. A. (2), D. S., J. E., A. J. oraz świadków K. D., W. L., A. Z. i P. B.. W ocenie Sądu wiarygodność zeznań złożonych przez wyżej wymienione osoby, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości.

Z kolei pokrzywdzeni rodzice S. M. K. i R. K. (1) w toku rozprawy odmówili złożenia zeznań. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 186 § 1 k.p.k. zeznania złożone przez te osoby w postępowaniu przygotowawczym, nie mogły być w ogóle wykorzystane ani odtworzone. Sąd nie dokonywał więc na ich podstawie żadnych ustaleń faktycznych. Należy przy tym podkreślić, iż pomimo skorzystania z prawa do odmowy złożenia zeznań M. i R. K. (1) nie cofnęły złożonych przez siebie wniosków o ściganie S. K.. Odmowa złożenia zeznań przez rodziców S. K. nie stanowiła jednak przeszkody w czynieniu ustaleń dotyczących zarzuconego oskarżonemu S. K. przestępstwa kradzieży na szkodę M. i R. K. (1) oraz A. J.. Sprawstwo S. K. potwierdzają bowiem złożone przez samego oskarżonego wyjaśnienia, w których przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i opisał swoje zachowanie, podając w szczególności jakie przedmioty kradł i co z nimi zrobił. Oskarżony odnosząc się do przedstawionego zarzutu stanowczo przyznał, iż wynosił te rzeczy z domu i je sprzedawał. Nie kwestionował on ani wskazanych w zarzucie aktu oskarżenia przedmiotów, ani też ich wartości. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do zaniechania czynienia ustaleń w oparciu o dowód z wyjaśnień oskarżonego S. K.. Wyjaśnienia te, zdaniem Sądu, w pełni zasługują natomiast na przyznanie im przymiotu wiarygodności.

Nie sposób też kwestionować wiarygodności pozostałego materiału dowodowy w postaci dokumentów z prowadzonego na terenie Aresztu Śledczego postępowania wyjaśniającego, protokołu wizji lokalnej, protokołów zatrzymania rzeczy, protokołu oględzin miejsca kradzieży z włamaniem, protokołu okazania rzeczy, dokumentacji fotograficznej, wycen i faktur, umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, danych o karalności, odpisów wyroków, których rzetelność nie budzi żadnych wątpliwości.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż oskarżeni M. J. i S. K. w dniu 1 marca 2013 roku w J., na terenie placu spacerowego Aresztu Śledczego, działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim dokonaniu pobicia D. M. (1) i spowodowaniu u niego obrażeń ciała w postaci obrzęku okolicy policzka prawego oraz otarcia naskórka wargi górnej po stronie lewej, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia jego butów o wartości nie mniejszej niż 100 złotych, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonego, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ponadto Sąd uznał też oskarżonego S. K. za winnego popełnienia przestępstw polegających na tym, że:

1. - w dniu 06 sierpnia 2013 roku około godziny 20:00 w J. na skrzyżowaniu ulicy (...), po uprzednim groźeniu M. S. (1) słownym użyciem noża, jednakże bez faktycznego użycia tegoż narzędzia, oraz pozbawieniem życia dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki i (...) o wartości 2.760,99 złotych, czym działał na szkodę M. S. (1) i E. S.,

- w dniu 06 sierpnia 2013 roku około godziny 21:00 w J. na ulicy (...), po uprzednim groźeniu M. M. (1) pobiciem lub pozbawieniem życia oraz popchnięciu go, wyrwał trzymany w ręce przez pokrzywdzonego telefon komórkowego marki S. (...) o wartości 300 złotych i dokonał jego zaboru celem przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. M. (1) i D. M. (2), tj. ciągu występków z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

2. w okresie między dniem 07 a 29 lipca 2013 roku w J. przy Pl. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim wyłamaniu drzwi do mieszkania dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: lodówkę marki P., kuchenkę gazowo-elektryczną A., komplet mebli kuchennych, bojler 30 l, dwie pary nowych wewnętrznych drzwi koloru jasnego, przewody miedziane, żyrandol szklany, szafkę łazienkową C., piłę elektryczną, drobne narzędzia, karnisz, rolety, przedłużacz sieciowy, suszarkę do włosów, małe radio kuchenne, stolik mały z (...), domofon wewnętrzny, kołdrę wraz z poszwą i poduszką wraz z poszewką, koc, narzutę, grzejnik elektryczny marki (...), czajnik elektryczny bezprzewodowy marki R., miskę bambusową w kolorze turkusowym, dwa małe koszyczki wiklinowe, dzwonek bambusowy, serwetę na ławę, czajnik do wody marki F., dwie tacki wiklinowe, plastikową skrzynkę na narzędzia malarskie, tackę plastikową, garnek metalowy, tarkę metalową do warzyw, składany koszyk na bieliznę z materiału o łącznej wartości 3.000 złotych, czym działał na szkodę J. A. (2) i A. A. (3), tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3. - w dniu 04 sierpnia 2013 roku w J. wykorzystując fakt pozostawienia uchylonego okna mieszkania numer (...) usytuowanego na parterze posesji mieszkania przy ulicy (...), przedostał się do wnętrza jednego z pomieszczeń, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia monitora (...) firmy (...) cali o wartości 500 PLN, karty pamięci mikro SD o wartości 40 PLN, 5 sztuk pendrivów (jeden z kartą pamięci) o łącznej wartości 300 PLN, telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 400 PLN należących do D. S., modemu USB do internetu z sieci P. z kartą telefoniczną, należące do J. E. o wartości 110 PLN oraz usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia komputera o wartości 200 PLN i głośników o wartości 100 PLN należących do D. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie go przez domownika, czym działał na szkodę D. S. i J. E., tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- w przedziale czasowym od 27 maja do 02 sierpnia 2013 roku w J. przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego męskiego z ramą

o wartości 600 złotych, jednego roweru dziecięcego o wartości 50 złotych, komputera stacjonarnego z monitorem LED wraz z klawiaturą o wartości około 200 złotych, 3 zegarków męskich na rękę: marki (...) o wartości 500 złotych, PERFEKT o wartości 80 złotych, i trzeci zegarek o wartości 20 złotych, kuchenki mikrofalowej o wartości 100 złotych, modemu internetowego wraz z zasilaczem, płytą CD ze sterownikami, kablem USB, kablem sieciowym (...) o łącznej wartości 150 PLN, należących do Telewizji (...), prowadzonej przez A. J. z siedzibą w J., czym działał na szkodę R. K. (1), M. K., A. J., tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

które to czyny stanowiły ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

W zakresie przestępstwa usiłowania rozboju na szkodę D. M. (1) obaj oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, a ich zachowania wzajemnie się uzupełniały. Nie może się ostać, zdaniem Sądu twierdzenie, iż działanie M. J. sprowadziło się w istocie do pobicia pokrzywdzonego i spowodowania u niego lekkich obrażeń ciała. Należy podkreślić w tym miejscu, iż jeszcze przed zaatakowaniem pokrzywdzonego oskarżeni umawiali się, że zabiorą D. M. (1) buty. O fakcie tym zeznał stanowczo świadek M. S. (2), który dowiedział się tego od samego pokrzywdzonego. Celem działania obu sprawców był zatem zabór mienia należącego do D. M. (1), tj. jego butów. W ocenie Sądu z faktu, iż M. J. nie wypowiedział wobec pokrzywdzonego żądania wydania butów nie sposób automatycznie wyprowadzić wniosku, iż nie dopuścił się od przestępstwa usiłowania rozboju. Przywołać w tym miejscu należy wyrok Sąd Apelacyjny w Krakowie z dnia 27.01.1994r., w którym sąd ten stwierdził: „Jeśli nawet niektórzy oskarżeni nie bili pokrzywdzonego, ani nie wypowiadali żądania, by wydał pieniądze, jak to czynili inni sprawcy, to jednak są współsprawcami rozboju, bo stojąc w bezpośredniej bliskości pokrzywdzonego, otaczali go i przez to uniemożliwiali mu ucieczkę, a nadto swą obecnością wzmacniali działania pozostałych, w szczególności poczucie zagrożenia pokrzywdzonego” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.01.1994r., II AKr 247/93, KZS 1994/1/23). W niniejszej sprawie w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ulega żadnym wątpliwości, iż oskarżeni dopuścili się przypisanego im czynu w formie współsprawstwa.

Oskarżeni chcieli wejść w posiadanie butów należących do pokrzywdzonego D. M. (1). Szczególnym środkiem działania zmierzającym do zawładnięcia mieniem pokrzywdzonego było użycie przemocy wobec pokrzywdzonego polegającej na biciu go. Wolą oskarżonych stało się zrealizowanie celu poprzez użycie tych środków. Używając siły fizycznej oskarżeni mieli zamiar obez władnienia pokrzywdzonego w stopniu pozbawiającym go możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy, bądź zmuszenia go do wydania żądanego mienia. O intensywności zastosowanej przemocy świadczą doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała. Skutki odniesionych przez D. M. (1) obrażeń spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, co w konsekwencji stanowi wyczerpanie ustawowych znamion przestępstwa określonego w art. 157 § 2 k.k. i powoduje konieczność kumulatywnego zakwalifikowania działania oskarżonych. Jakkolwiek art. 280 § 1 k.k. obejmuje swą dyspozycją użycie przemocy wobec pokrzywdzonego, to jednak dla wyczerpania znamion tego tylko przestępstwa wystarczy użycie przemocy nie powodujące żadnych dodatkowych następstw. Jeżeli jednak zastosowanie wobec osoby pokrzywdzonej przemocy wykracza poza te granice i jest w takim stopniu „intensywne”, że powoduje ponadto określone następstwa dla zdrowia, co wyczerpywałoby znamiona odrębnego przestępstwa, to w takiej sytuacji nie zachodzi pozorny, lecz kumulatywny zbieg przepisów ustawy (vide: wyrok SN z 20.03.1973r., VKRN 23/73, OSNKW 1973/10/129).

Ponieważ zastosowana przez oskarżonych wobec pokrzywdzonego przemoc fizyczna przybrała postać pobicia właściwa jest kwalifikacja kumulatywna w zw. z art. 158 § 1 k.k. (vide: M. Kulik: Komentarz do art. 280 k.k. – Lex).

Ponieważ oskarżeni nie dokonali kradzieży butów należących do pokrzywdzonego, gdyż ten stanowczo się im przeciwstawił, zachowanie M. J. i S. K. należało uznać za usiłowanie popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k.

Obaj oskarżeni działali umyślnie. M. J. i S. K. zamiarem swym obejmowali urzeczywistnienie wszystkich ustawowych znamion przypisanego im przestępstwa popełnionego na szkodę D. M. (1). Oskarżeni ci działali przy tym w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. Zachowanie oskarżonych nie było też zdeterminowane okolicznościami, czy sytuacją, w jakiej się znaleźli. Mogąc

zachować się zgodnie z obowiązującym prawem, świadomie je naruszyli. Znana im była społeczna dezaprobatą przestępnych zachowań.

Odnosnie przypisanych oskarżonemu S. K. przestępstw rozboju na osobach M. S. (1) i M. M. (1) także w tych przypadkach oskarżony ten chciał wejść w posiadanie telefonów komórkowych należących do pokrzywdzonych. W zakresie tych przestępstw środkiem działania zmierzającym do zawładnięcia mieniem pokrzywdzonych były groźba użycia przemocy wypowiedziana wobec obu pokrzywdzonych, a nadto użycie przemocy w postaci popchnięcia M. M. (1). Grożąc M. S. (1) użyciem noża i pozbawieniem życia oskarżony zmusił go tym samym do wydania telefonu. Pokrzywdzony obawiał się bowiem natychmiastowego spełnienia groźby w przypadku nie zastosowania się do żądania oskarżonego, w czym upewniało go zachowanie S. K. trzymającego rękę w kieszeni, tak jakby rzeczywiście posiadał tam nóż. W stosunku do M. M. (1) oskarżony zastosował zarówno groźbę użycia przemocy, grożąc pokrzywdzonemu pobiciem lub pozbawieniem życia, a także przemoc w postaci popchnięcia go. Oskarżony grożąc M. M. (1) i używając wobec niego przemocy chciał przełamać opór pokrzywdzonego i dokonać kradzieży należącego do niego telefonu. Należy pamiętać, iż M. M. (1) odmówił bowiem spełnienia żądania oskarżonego dotyczącego wydania telefonu. Godziło się też zauważyć, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny prawnej nawet zastosowanie niewielkiej siły fizycznej, odpowiadającej naruszeniu nietykalności cielesnej, jest użyciem przemocy wobec osoby w rozumieniu art. 280 § 1 k.k., jeżeli zastosowanie jej prowadzi do przełamania woli pokrzywdzonego (vide: M. Kulik: Komentarz do art. 280 k.k. – Lex). W ocenie Sądu nie może się ostać pogląd, iż zachowanie oskarżonego S. K. wobec M. M. (1) winno być uznane za kradzież mienia i z uwagi na wartość telefonu kwalifikowane z art. 119 § 1 k.w. Wbrew twierdzeniom obrony zachowanie oskarżonego nie polegało bowiem li tylko na wyrwaniu telefonu z ręki pokrzywdzonego, co uzasadniałoby przyjęcie takiej kwalifikacji. Jak wskazano powyżej S. K. wypowiadając żądanie wydania telefonu komórkowego zastosował wobec pokrzywdzonego M. M. (1) szczególne środki w postaci groźby użycia przemocy, a nadto przemoc tę zastosował w postaci popchnięcia go, co zresztą przyznał sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach. Tym samym jego zachowanie, zarówno wobec M. S. (1), jak też M. M. (1) winno być zakwalifikowane według art. 280 § 1 k.k. Ponieważ przestępstwa rozboju na osobach M. S. (1) i M. M. (1) oskarżony popełnił w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a także zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw, stąd też Sąd zakwalifikował zachowanie S. K. w tym zakresie jako ciąg przestępstw zgodnie z art. 91 § 1 k.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 279 § 1 k.k. sprawcą przestępstwa kradzieży z włamaniem jest osoba, która dopuściła się zaboru mienia po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, co miało miejsce w przypadku działania oskarżonego S. K. w odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę J. A. (2) i A. A. (3). Sąd zmienił opis czynu w przedmiocie wartości skradzionego mienia opierając się w tym zakresie na zeznaniach J. A. (2) złożonych w toku rozprawy i precyzujących wartość przedmiotów skradzionych przez oskarżonego. Ponieważ czyn oskarżonego składał się z kilku zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru Sąd zakwalifikował działanie S. K. jako występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z kolei zgodnie z brzmieniem art. 278 § 1 k.k. sprawcą przestępstwa kradzieży jest osoba, która dopuściła się zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, co miało miejsce w przypadku działania oskarżonego w zakresie przestępstw popełnionych na szkodę M. i R. K. (1), A. J., D. S. i J. E.. Oskarżony bez żadnych wątpliwości chciał wejść w posiadanie mienia należącego do pokrzywdzonych i zamiar swój zrealizował, z wyjątkiem przedmiotów w postaci komputera i głośników, należących do D. S., których mimo uprzedniego przygotowania nie zdołał zabrać, z uwagi na spłoszenie przez K. D.. Zachowanie oskarżonego w zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę D. S. i J. E. uznać należy za jeden czyn stanowiący zarówno dokonanie jak i usiłowanie dokonania występków kradzieży, będący w zbiegu kumulatywnym. Z kolei czyn oskarżonego popełniony na szkodę M. i R. K. (1) oraz A. J. składał się z kilku zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. W tej sytuacji Sąd zakwalifikował działanie S. K. jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Ponadto w przypadku obu wyżej wymienione występków S. K. działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu oraz zanim zapadł wyrok w odniesieniu do któregośkolwiek z tych czynów. Sąd uznał zatem, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Nie sposób natomiast przyjąć, aby zachowania oskarżonego S. K. mogły być zakwalifikowane jako wykroczenia z art. 119 § 1 k.k. Łączna wartość mienia w obu przestępstwach przekracza bowiem 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę i w zakresie

występku opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku wynosi 1650 złotych, zaś odnośnie czynu wskazanego w pkt 6 części wstępnej wyroku – 1700 złotych.

Oskarżony S. K. w zakresie wszystkich wskazanych powyżej przestępstw działał umyślnie. Swoim zamiarem obejmował on urzeczywistnienie wszystkich ustawowych znamion przypisanych mu przestępstw. Oskarżony niewątpliwie zdawał sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. Oskarżony w czasie omawianych czynów nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby jego swobodę działania lub podejmowania decyzji. Nie zaburzał jej stan zdrowia psychicznego S. K., co wynika z opinii biegłych psychiatrów. Wina oskarżonego nie budziła zatem żadnych wątpliwości.

Wymierzając oskarżonym M. J. i S. K. za przypisane im przestępstwa kary Sąd baczyl, aby były one dostosowane do stopnia społecznej szkodliwości ich czynów, stopnia zawinienia oskarżonych, a także, aby wszechstronnie uwzględniały te cele, które stawiane są karze.

Za popełnienie czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. Sąd wymierzył obu oskarżonym kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei S. K. za popełnienie ciągu przestępstw opisanych w punkcie II części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności. Za popełnienie przestępstwa opisanego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 279 § 1 k.k. Sąd wymierzył S. K. karę 1 roku pozbawienia wolności. Za popełnienie ciągu przestępstw opisanych w punktach V i VI części wstępnej wyroku na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył temu oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W oparciu o przepisy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego S. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze oskarżonym kar jednostkowych, jak też kary łącznej oskarżonemu S. K. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionych przez nich przestępstw, a zwłaszcza charakter ich czynów.

Za okoliczności obciążające dotyczące obu oskarżonych Sąd uznał bardzo wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu popełnionego przez nich wspólnie i w porozumieniu na szkodę D. M. (1). Zdaniem Sądu, zachowanie oskarżonych na terenie Aresztu Śledczego w J. charakteryzowało się bardzo wysoką szkodliwością społeczną. Obaj oskarżeni, mimo młodego wieku, okazali się osobami wysoce zdemoralizowanymi. Sposób ich działania (popełnienie czynu na terenie Aresztu Śledczego, w obecności wielu osób – zarówno osadzonych, jak też funkcjonariuszy służby więziennej, w obecności kamery rejestrującej ich zachowanie) należy uznać za wysoce zuchwały i bezczelny. Zachowaniem swoim oskarżeni wykazali brak poszanowania dla cudzego prawa własności, zdrowia człowieka i jego wolności, a także rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Przestępstwo rozboju znajduje się wprawdzie w dziale przestępstw skierowanych przeciwko mieniu, jednakże z uwagi na środek prowadzący do zaboru mienia uderza ono w podstawowe dobro tj. życie i zdrowie ludzkie, należące do najważniejszych dóbr chronionych prawem. O stopniu społecznej szkodliwości konkretnego rozboju decyduje, od strony przedmiotowej, nie tyle wartość mienia zabranego (ta jest bowiem często przypadkowa, niezależna od zamiaru sprawców, sięgających po prostu po to, co ofiara „miała przy sobie”), ile stopień zagrożenia dla zdrowia (lub nawet życia) napadniętego. W ocenie Sądu z tych względów przestępstwo, którego popełnienia dopuścili się oskarżeni, popełnione na szkodę D. M. (1) określić należy jako społecznie szkodliwe w stopniu znacznym.

W taki sam sposób ocenił też Sąd społeczną szkodliwość pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu S. K., a zwłaszcza przestępstw rozboju popełnionych na szkodę M. S. (1) i M. M. (1). Sąd miał przy tym na uwadze sposób działania oskarżonego, charakteryzujący się znaczną zuchwałością (w przypadku rozbojów działanie w ścisłym centrum miasta, wręcz jawnie).

Przy wymiarze kar Sąd miał też na uwadze okoliczność, iż obaj oskarżeni są osobami karanymi sądownie. I tak, M. J., mimo młodego wieku (20 lat), dopuścił się uprzednio popełnienia przestępstwa z art. 148 § 2 k.k. Wprawdzie w dacie popełnienia przypisanego mu czynu wydany wobec niego wyrok był nieprawomocny, to jednak nie sposób stracić z

pola widzenia, z jakiego powodu znalazł się on w Areszcie Śledczym w J.. Nadto zgodnie z treścią art. 53 k.k. przy wymiarze kary sąd uwzględnia m.in. sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, nie zważając tej okoliczności do formalnych danych o karalności.

Również S. K. był uprzednio karany sędownie za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. S. K., mimo zaledwie 18 lat, dokonał łącznie czterech przestępstw rozboju i usiłowania rozboju, przy czym dwóch z nich dopuścił się w okresie próby orzeczonej poprzednim wyrokiem. Jest to okoliczność poważnie obciążająca tego oskarżonego. S. K. nie tylko nie dostrzega naganności swojego postępowania, ale i nie ma wewnętrznych oporów przed podejmowaniem takich zachowań, nie licząc się z wyrządzanymi pokrzywdzonymi szkodami.

Z drugiej jednak strony Sąd miał też na względzie okoliczności łagodzące, wyrażające się przyznaniu się przez S. K. do popełnienia części zarzuconych mu przestępstw i okazaniu skruchy.

Zdaniem Sądu orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności spełnią należycie swoje funkcje w zakresie prewencji szczególnej, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzone kary powinny uświadomić M. J. i S. K. sens odpowiedzialności za popełnienie przestępstw oraz powinny powstrzymać oskarżonych od ponownego ich popełniania. Wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności w żadnym wypadku nie można uznać za nadmiernie surowe. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż dolna granica ustawowego zagrożenia za popełnienie przestępstwa usiłowania rozboju wynosi 2 lata, zaś górna lat 12. W ocenie Sądu kary wymierzone oskarżonym są adekwatne do stopnia ich winy i społecznej szkodliwości przypisanych im czynów. Kary w tym wymiarze winny uzmysłwić oskarżonym nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Wymierzone kary powinny spełnić wobec oskarżonych przede wszystkim cele wychowawcze i winny wdrożyć ich do poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowane kary będą także realizować cele ogólnoprewencyjne i dadzą wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu działań. Kary w tych rozmiarach stanowiąc będą dla oskarżonych z pewnością znaczną dolegliwość, jednakże niewątpliwie nie można ich uznać za nazbyt surowe, przeciwnie – są one odpowiednie do wysokiego stopnia ich zawinienia i znacznego stopnia szkodliwości społecznej popełnionych przez nich czynów.

Ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu S. K. kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Oskarżony ten bowiem był zatrzymany i tymczasowo aresztowany.

Odmienna sytuacja natomiast zachodzi w odniesieniu do zarzuconych oskarżonemu S. K. czynów kwalifikowanych z art. 190 § 1 k.k., a popełnionych na szkodę M. K. i R. K. (1). Jak wskazano powyżej pokrzywdzeni M. i R. K. (2) w postępowaniu sądowym skorzystali z prawa do odmowy składania zeznań. Tymczasem w zakresie przestępstw gróźb karalnych poza dowodami z zeznań pokrzywdzonych, których ujawnienie w świetle treści art. 186 § 1 k.p.k. jest niedopuszczalne, nie istnieją żadne inne dowody pozwalające na poczynienie ustaleń faktycznych dotyczących tychże przestępstw. Przesłuchani w toku rozprawy funkcjonariusze policji przeprowadzający interwencje w mieszkaniu pokrzywdzonych, tj. E. W. i M. A. nie pamiętali przebiegu tych interwencji. Z dołączonych do akt notatek urzędowych sporządzonych w związku z przeprowadzaniem interwencji wynika, iż policjanci w istocie nie mieli żadnych możliwości zaobserwowania zachowania S. K. wobec jego rodziców, ponieważ oskarżony nie był obecny w czasie wykonywanych czynności. Niedopuszczalne jest natomiast ujawnienie treści oświadczeń składanych przez M. K. i R. K. (1) podczas tych interwencji, bowiem naruszałoby to zakazy wyrażone w art. 186 § 1 k.p.k., jak też w art. 174 k.p.k. Wprawdzie oskarżony S. K. przyznał się do popełnienia przestępstw gróźb karalnych na szkodę swoich rodziców, jednakże jego wyjaśnienia w tym zakresie są bardzo lakoniczne (...kłóciłem się ze swoim ojcem, nawet się poszarpałiśmy. Nie pamiętam dokładnie co wtedy do niego mówiłem.../k.35v./), (...Ja groziłem mojemu ojcu, ale to było w emocjach.../k.97/). Przede wszystkim jednak w tym stanie rzeczy niemożliwe jest, w ocenie Sądu, ustalenie zarówno jakiej treści groźby wypowiadał S. K. wobec rodziców oraz czy groźby te wzbudziły w pokrzywdzonych

uzasadnioną obawę ich spełnienia. Ustalenie takie jest natomiast niezbędne z punktu widzenia spełnienia ustawowych znamion przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k.

Konkludując, w świetle powyższych rozważań, należało stwierdzić, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, iż oskarżony S. K. dopuścił popełnienia zarzucanych mu przestępstw gróźb karanych na szkodę M. K. i R. K. (1), przez co należało go uniewinnić od stawianych mu zarzutów.

W toku prowadzonego postępowania oskarżeni M. J. i S. K. korzystali z pomocy obrońców z urzędu, wobec czego na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze Sąd orzekł o przyznaniu tymże obrońcom kosztów wynikających z nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., mając na względzie sytuację finansową oskarżonych Sąd zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty, obciążając kosztami sądowymi Skarb Państwa.